

ZWOEL EN ZONDIG

Stella Black

ZWOEL &
ZONDIG

the house of books

Oorspronkelijke titel

Stella does Hollywood

Uitgave

Black Lace, Thames Wharf Studios, Londen

Copyright © 2001 by Stella Black

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ramses Groot Wetsinge

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagdia

Non-stock, Imagestore

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2409 9

D/2002/8899/129

NUR 350

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks.*

Voor Roger

Hoofdstuk 1

Ik stond op Wilshire Boulevard in de file. Politieauto's piepten en knarsten rond een winkelcentrum aan Beverly Street. Er waren vier kinderen doodgeslagen in het tumult om baby-borns te kopen en er was een ongelooflijk spektakel van hulpdiensten. Er liepen begrafenisondernemers en verkopers van levensverzekeringen en de gebruikelijke optocht van televisiemensen, filmteams, commerciële omroepen en agenten van de grote filmstudio's. Los Angeles is dol op rampen. Los Angeles is net zo dol op rampen als ik op mijn auto, en dat is érg dol, goede vrienden. Als er iets met mijn auto gebeurt, man, dan zou ik niet weten wat ik aanmoest. Het zou me jaren therapie gaan kosten. En rouw. En een sluiër. Noem maar op.

Ik stelde me mezelf even met een sluiër voor, dramatisch snotterend, rode lippen achter het zwarte gaas. Het zou niet meevallen om door een sluiër heen sigaretten te roken, maar Faye Dunaway had het in *Chinatown* voor elkaar gekregen.

Veel mensen zijn geobsedeerd door de geest van de eerste generatie Firebirds, die eerste leg – allemaal Camaro-klasse en vier cilindrische krachtcentrale. Ik had een 400HO uit 1969, regelrecht uit Detroit, de heerlijke Ram Air, cabrio uiteraard, en zoals elke bierdrinkende schommelstoelzitter je kan vertellen is de '69 een van de grote klassiekers. Groot, grommend, geen ordinaire vinnen – zeldzamer dan die Mustangs waarmee iedereen door West Hollywood rijdt, stijlvoller dan de gemiddelde Chevy Chevelle en krachtiger dan alle stoere vierwielaandrijvers.

Volgens sommigen is hij te lomp; de puristen houden het bij

de '68, maar ik geef ze ongelijk. De flitsende types aanbidden de Trans-Am 1973. Nou is de GTO zeker kleiner, handiger in het gebruik – een meidenkar zou je kunnen zeggen. Maar ik vind hoe meer hoe beter, hoe groter hoe mooier. De '68 is een wagen voor hetero's – een en al brave aanpassing en anale lulligheid op stapavonden. De '69 is een decadente schoonheid, het symbool van dat laatste jaar vol excessen, het jaar van Woodstock en de Family, toen Peter Fonda een pin-up was, de hippies werden doodgeschoten en de Angels in Altamont door het dollen raakten. 1969. Ik heb zijn broertjes en zusjes opgetuigd als arrogante vogels bij wedstrijden zien rondrijden – Corvette-geel geverfd, verzwaard chassis, gepuntlaste beugels, idiote assen – maar de mijne was nog een originele waarvan het motorblok met vier bouten vastzat, een honderd procent roestvrije meta-godin. Kleur? Diep donkerrood. Niet brievenbus, niet brandweer. Bloed. En ja, bijpassende nagels.

Die opties waren heus wel beschikbaar. De Firebird had stuurbevestiging, rembevestiging, dakversteving, verhard glazen ramen, extra sterke stoelen en een krachtige antenne. Er bestonden integraalbumpers van Lexanplastic, chromen grilles, enge achterlampen, sportvelgen en brede, zachte tweepersoons kuipzittingen die de ruimte in beslag namen die nu voor elk denkbaar standje beschikbaar was voor de denkers en de neukers in deze heerlijke vrije wereld. En de motorkap? De motorkap was er als metalen bed voor gemaakt.

Deze dame heeft heel wat meegemaakt in en op deze oude bak. Neem bijvoorbeeld Lonny, die mij graag op en neer zag geilen op de versnellingspook, en die boerenkinkel uit Austin die me vastbond met mijn gezicht omlaag waardoor ik die leerlucht moest opsnuiven terwijl hij me van achteren nam. Leer. Donker. Schreeuwend klaarkomen. Ik kan het niet genoeg aanbevelen. En er was een man genaamd Sebastian van wie ik weinig anders meer weet dan dat hij een dikke pik had en leek op iemand van Gene Loves Jezebel.

Bijna iedereen vindt het lekker op de motorkap. Gezicht omlaag, gezicht omhoog, slip aan, slip uit, wat maakt het uit. Het is een en al metaal en brandstof en zaad en hitte.

Chaufeurs draaiden hun raampjes omlaag en zwaaiden naar me. Ik klapte mijn gouden poederdoos open en bracht een nieuw laagje gevaarlijk rood aan. Rode lipstick, rode auto, rode nagels. Ik zag er zo goed uit dat ik mezelf wel wilde neuken.

‘Leuke auto,’ zei een gozer in een voorbijrijdende Packard.

‘Trouwen?’ zei een baard in een Lexus.

‘*Madre de Dios! El coche! La guapa! Magnificissimo!*’ zei een klein Mexicaantje dat me over het stuur van een Cadillac Eldorado uit 1976 aanstaarde.

‘Hoer!’ schreeuwde een ruitjesbloes uit een Ford pick-up.

‘Is dat als compliment bedoeld?’ Ik staarde hem kalmpjes door mijn pikdonkere zonnebril aan.

‘Tuurlijk, liefje.’

Jaloezie. Jaloezie. Overal is jaloezie.

Ik zette de radio aan. De Eagles stonden op een hoek in Winslow, Arizona. Het hete metaal strekte zich in de richting van Santa Monica uit, de hitte trilde boven de motorkappen. Je hoorde radio’s bonken en ‘Kom op!’ Vervolgens getoeter en schoten in de verte. Rechts bood een minimarkt Donettes, Bageldogs en Beauty aan. Links zei de ene Marlboroman tegen de ander: ‘Bob, ik heb emfyseem.’ De hitte brandde op mijn schedel. Ik slurpte een blikje witte druiven-cranberry-ginsenglimonade leeg.

Boven me zag ik twintig rode parkieten in een palmboom zitten, als rode edelstenen op de groene bladen. Vervolgens schoten ze, zonder waarschuwing en als één vogel, de lucht in en duikelden weg, een rode veeg tegen de wolkeloos blauwe hemel.

Er kwam een paardenstaart in een pak langs glijden, die draaide zijn raampje omlaag en wierp een bosje rozen op mijn achterbank toen het verkeer net weer in beweging kwam.

‘Ik hou van je,’ riep hij.

Wel verduiveld. Iedereen is romantisch.

Ik had Bleak Hardcourt tijdens een barbecue in Bel Air leren kennen. Hij keek me door zijn spiegelzonnebril aan en liet me weten dat ik zijn ‘Kleine feestje’ moest bezoeken of anders... Hij had van het hoogtepunt van zijn filmcarrière

genoten en genoot nu in alle rust van de luxe die daaruit voortvloeide. In de loop der jaren had hij honderden auto-ongelukken, kernexplosies en invallen van buitenaardse wezens overleefd, maar nu de tand des tijds zijn gezicht meer aanzien bezorgde en hem een schijn van wereldsheid verschaftte, besteedde hij minder tijd aan werken en meer aan het verspillen van zijn ongekende rijkdom. En dus had Bleak zich net als alle andere stuntmannen op leeftijd teruggetrokken in zijn sauna om daar zijn wedloop naar het presidentschap te plannen. Hij leefde ondergronds en hoopte daar veilig te zijn als het armageddon uitbrak.

‘Als het bij de *pueblos* werkte, doet het dat ook bij mij,’ zei hij.

Een heel team van speleologen en binnenhuisarchitecten had onder de Hollywood Hills een ondergronds labyrint gebouwd. Een hoogtepunt van inventiviteit, een netwerk van grotten en holen dat de bewoners beschermde tegen brand, overstroming, orkanen, rellen en alle andere kenmerken van het leven in Californië.

Ondergronds in het duister leven was niet voor iedereen weggelegd. Hedy Hardcourt, Bleaks derde vrouw, was opnieuw opgenomen in een verzorgingscentrum aan Bob Hope Drive, waar erkende therapeuten haar een ‘unieke omgeving’ beloofden waarin ze ‘haar leven weer onder controle zou kunnen krijgen’.

De ingang lag verscholen in de buurt van een meer, de geheime plek werd gemarkeerd door de limousinebarrière die zich aan de waterkant had gevormd. Pakken, implantaten, glinstertjes en tanden kwamen de auto’s uit rollen en zwierden door een doolhof van door kaarsen verlichte tunnels in de richting van een centrale grot die de eetzaal omvatte.

Een charmante jongeman kwam op me af. Hij was fris en donker, met bruine ogen en gezegend met alles waar een jongeman mee gezegend hoort te zijn, zoals een glimlach die zei: ‘Ik kan het altijd als je zin hebt met je doen. Jij weet het, ik weet het, de duivel en zijn ouwe moer weten het.’

‘Goedenavond, mevrouw,’ zei hij. ‘Ik ben uw parkeerbediende vanavond.’

Hij deed het portier voor me open en ik stond hem een compleet inzicht in mijn decolleté toe, dat was verbreed en verdiept dankzij een push-up beha van luipaardvel. Hij bekeek het met een mengeling van nieuwsgierigheid en bewondering, alsof hij rondkeek in een nieuw huis waarvan hij wist dat het boven zijn budget ging.

‘Mooie auto,’ zei hij terwijl hij nog steeds mijn boezem bekeek. ‘Eind zestig?’

‘Ja.’

‘Ik heb de Bonneville coupé met gewoon dak... ooit in geneukt?’

‘Tuurlijk.’

‘Heb je een slipje aan?’

‘Nee.’

‘Mooi.’

Hij duwde me achterover op de motorkap en kustte me heel hard op de mond terwijl hij zijn hand onder mijn rokje stak. Toen hij drie vingers in mijn grotje stak, droop ik daaroverheen.

‘Man. Jij hebt een kale poes...’

Hij sloot zijn ogen en stak zijn vingers dieper in me, waardoor ik het eerste orgasme bereikte. Hij duwde de bobbel in zijn broek stevig tegen mijn bekken en rolde me vervolgens op het tussenstukje waarmee passagiers- en chauffeursstoel verbonden waren en verborg zijn gezicht tussen mijn dijen. Hij haalde mijn schaamlippen met zijn vingers uiteen, duwde zijn tong stevig tegen mijn klit, likte woest en lebberde onvermoeibaar.

Ik ben dol op LA.

Een jongeman, een goeie, harde, stevige jongeheer. Hij gaf me een gewone beurt, geen gedraai, geen geklets, geen leugens. En ik kreunde omdat ik het lekker vond. Hij liet me niet gaan met drie of vier orgasmes, maar bleef maar doorgaan totdat ik helemaal trillerig werd en me begon af te vragen of hij ooit nog zou ophouden. Toen kwam hij opeens en zonder verder commentaar klaar. Het was genoeg. Dat kwam door het formaat van zijn pik.

Hij ritste zijn gulp dicht. ‘Geef je sleutels maar, dan zet ik hem wel weg.’

‘Je biedt in elk geval uitstekende service,’ zei ik.

Ik schikte mijn kleren tot ongeveer hun oorspronkelijke positie, inspecteerde mijn make-up in de buitenspiegel en slenterde losjes richting het feest terwijl ik nog naar hem rook en de herinnering aan zijn stevige stamper mijn kut nog prikkelde.

Bleak Hardcourt droeg een wit openstaand overhemd waaruit een bruine borstkas met grijs haar te voorschijn kwam, net zoals er korstmos op een oude muur groeit. Hij boog zich in mijn richting, loensde verschrikkelijk en stak zijn bruine neus zo ver naar voren dat die vlak voor mijn gezicht hing. Hij was bijziend en ze zeiden dat hij in donkere nachtclubs wel eens met de kapstok was vertrokken.

‘Stella, liefje,’ zei hij hartelijk. ‘Goedenavond.’

Hij stond er met twee mensen. De ene was de Dalai Lama en de ander was een man genaamd Vinny Paladino.

‘Ik ben dol op LA,’ zei de Dalai Lama.

Ik boog eerbiedig het hoofd. ‘Winkelen is hier geweldig,’ zei ik.

‘Geweldig,’ erkende hij.

Zijne heiligheid en Bleak verdwenen in de kolkende massa en lieten Vinny Paladino achter. Hij glimlachte een hele postmoderne rij tanden bloot die in zijn vertrokken gelaat niet op hun plek leken. Twee grote blondines torenden zwaaiend en buigend als palmbomen boven ons uit.

‘Hier zijn de Tomenicole,’ lispelde de een.

‘Leuke tietten,’ zei de ander. ‘Zijn ze echt?’

‘Ja,’ zei ik.

Het gesprek nam een mysterieuze wending richting vetzucht en of dat nou genetisch is?

Een van de meiden haalde ecrukleurige verlengde haarstrengen van haar voorhoofd waardoor er een groot bruin gezicht zichtbaar werd met in het midden zo’n klein neusje, zo *retroussé* en zo afwijkend van de rest van haar uiterlijk dat iedereen die het zag wel moest denken dat de dokter tijdens de operatie was uitgeschoten.

‘Cocaïne is goed voor de lijn,’ zei ze.

‘Of een sterfgeval in de familie. Ik ben tien pond afgevallen toen mijn opa doodging...’

‘Je moet niet vasten, hoor. Vasten is heel, heel slecht voor je. Van vasten word je dik, zegt mijn dokter. Je zwelt ervan op, net als die baby’tjes van Band Aid, en je ogen gaan uitpuilen en dan word je niet meer ongesteld.’

‘Verdraaid. Wat moet je nou met ongesteldheid? Ik heb die van mij eeuwen geleden laten weghalen...’

‘Op kosten van de verzekering?’

‘Ja... Nou, de dokter heeft het als noodhysterectomie opgegeven.’

‘Goed idee.’

Ecru-strengen scheen opeens Vinny Paladino te ontdekken wiens gezicht vijftien centimeter van haar ontblote middenrif was verwijderd en daardoor niet in haar blikveld stond. Ze bekeek hem zo zorgvuldig als een kind dat denkt dat hij misschien wel op tante Rhonda lijkt.

‘En wie ben jij?’ lispelde ze.

‘Ik ben de wenkbrauwconsultant van Cher,’ zei een man in groene zijde die dacht dat de vraag aan hem was gericht.

‘Jij niet, liefje, deze hier.’

‘Je hebt me misschien gezien in *Murdering Hoodlums*,’ zei hij. ‘Ik werd in mijn gezicht geschoten.’

Ik keek rond.

Een jongeman in een grijs Armani-pak sprak in zijn StarTac 6500 mobieltje van Motorola.

‘Jezus, Drue, ga dan maar naar drieduizend dollar. Ik moet ze hebben. Ja, drieduizend. Kan me niet schelen, gewoon doen.’

Hij klapte het telefoontje dicht en zag dat ik naar hem keek.

‘Ik bied op de cricketsokken van Cecil B. de Mille,’ legde hij uit. ‘Ik had het originele ruimtepak van Captain Kirk kunnen hebben, maar ik richt me op die sokken. Volgens mij is dat beter, wat denk je? Die herkomst, een naamkaartje eraan... Zeg, liefje, mooie tietten! Zijn ze verzekerd?’

‘Ik geloof dat dat momenteel niet nodig is, maar bedankt,’ zei ik beleefd.

‘Zonde,’ zei hij. Maar onthoud mijn nummers toch maar.’

Hij duwde zijn kaartje aan de voorkant in mijn T-shirt en ging ervandoor. Er dook een kale man op met gele contact-

lenzen in. Hij hield een hand voor mijn gezicht zodat ik kon zien dat zijn vijf vingers allemaal in een metalen spalk zaten.

‘Nooit,’ zei hij, ‘je hand bij een wijf in haar mond houden als je d’r klaarmaakt.’

Hij klapte zijn kaken veelbetekenend op elkaar.

‘Weet je wat ik bedoel? Kaakklem... Zeg, mooie, tieten. Zijn ze echt?’

‘Ja!’ zei ik, met een wat vermoeid gevoel.

Ik ging op zoek naar een toilet. Er stond een lange rij.

‘Is dit de rij voor de dames?’ vroeg ik aan een elegante brunette.

‘Hemeltje nee! Dit is de rij voor Alector Anderson. Wat is die heerlijk! Iedereen wil het met hem doen. Hij is nu op de plee met Demonica del Rio.’

Ze prikte me met een lange rode nagel in mijn borst.

‘En jij moet op je beurt wachten, meid, want hierna ben ik!’

Door een kier in de deur zag ik twee lijven verwickeld in een samenspel van borst en bil, tatoeage en haargel, plateauzolen en stijve pik, wangen en gekreun van genot.

Ze kreeg wat ze wilde en ze kreeg het goed en hard, achterlangs terwijl ze als een snol over de bril hing. Het zag er goed uit, maar zoals de brunette had gezegd, was er een rij wachtenden.

Ik liet me op een roze nepleren sofa vallen. Een ober bracht een wodka, een oester en een schijfje yohimbe, een boomchors die een oppeppende werking zou hebben. Ik at het allemaal op.

Vinny liep kletsend met de twee blondines voorbij.

‘Ik heb je geloof ik in *Filth of Society* gezien,’ zei de ene. ‘Toen liep er bloed uit je mond.’

‘Weet je dat wel zeker, vrouwtje? Er liep bloed uit mijn mond in *The Man in the Fedora*, in *Mario’s Gang*, in *Smashed Teeth*, in *Mothers Against the Mob* en in *The Scar*. En er kwam bloed uit mijn oren in *Maim Game* en uit mijn hoofd in *Ice-Pick Massacre III*, uit mijn neus in *Neopolitan Nightmare* en uit mijn ogen in *They Only Live to Kill*. En vervolgens werd mijn voet afgehakt in *Terror*, werd ik gekruisigd in *Christians out for Revenge* en werd ik opgehangen, verzopen en gevie rendeeld in *Sicilian Blood Bath*.’

‘Jeetje,’ zei ze, ‘jij moet wel reuze dapper zijn.’

‘Nou, het werkt ook de andere kant op. Ik heb Steve McQueen in zijn been geschoten, John Wayne in zijn rug en ik heb Olivia de Havilland eens een flinke tik verkocht.’

Hij liet zijn gouden horloge bungelen om zijn uitspraak mee te bevestigen.

De yohimbe bleef tussen mijn tanden zitten en dus peuterde ik met mijn tong om mijn tanden heen, wat Vinny opvatte als een uitdagende pose. Hij zwaaide naar me en zou net op de sofa plaatsnemen toen een stem in mijn oor fluisterde: ‘Zijn echte naam luidt Keith Noakes. Hij is geboren in Noord-Londen.’

Ik draaide me om en zag een vijftigjarige man met een over zijn voorhoofd gekamde grijze lok en een stoer lijf van het soort dat Jean Genet soms in de havens van Marseille ziet rondhangen.

‘Ik heet Doug,’ zei hij.

Hij kwam naast me zitten en begon een enorm slap verhaal, dus nam ik aan dat hij kunstenaar was.

Ik had gelijk.

‘Ik ben geïnteresseerd in het cultiveren van de gewone aanwezigheid,’ zei hij. ‘Ik wil een geladen sfeer kunnen nabootsen.’

Hij bestudeerde mijn borsten met de onbeschaamde zorgvuldigheid waarmee een eekhoorntje zich afvraagt of hij nog een paar nootjes zal oppikken om ze voor de winter ergens op te slaan.

‘... symboliseren en zodoende neutraliseren. Ik wil met volstrekte afzijdigheid de afstandelijkheid van de afbraak bestuderen en de pathologische betovering van de kunst waardoor de vrouw als object op een antithetische manier wordt benaderd en dus authentieke non-objectiviteit kan verwerven. En ik wil bakken geld verdienen.’

De ene helft van mijn gezicht begon in slaap te vallen terwijl ik de spieren strak aanspande om een pose in stand te houden die mijn verveling niet verried. Ik voelde mijn gelaatstrekken al snel verstijven en wist dat het bloed wegtrok om de vitale zenuwen van zuurstof te voorzien.

Doug streelde met een zachte vinger over mijn tepel. Die verstijfde onmiddellijk.

Maar ik scheen er niets mee te maken te hebben.

‘Je kunt je afvragen wat dat in psychodynamische zin betekent, maar zoals ik mijn leerlingen vertel is het een axioma dat Mijn Kunst over een objectieve relatie moet gaan met vitale vormen die spinozaïsch zijn in hun intellectualiteit. De borst of de enkel of de knie, teruggebracht tot pure geometrie, kan een statement van de geschiedenis van de toe-eigening gaan representeren, maar even goed de onmogelijkheid van de mens om zijn instinct te onderdrukken. Of zijn emotie, zo je wilt.

En dan zijn er natuurlijk nog alle dictums van de abstractie, de vragen naar definitie en irrelevantie, van kunst en commercie, over innerlijke decadentie en uiterlijke godsdienstigheid, de vraag of de consolidatie van universele concepten met symbolen kan worden vervaardigd en of het onevenwichtige geheel een waardevolle positie inneemt in enig universeel principe of dat men de schok van de fragmentatie nog moet leveren. Dat wordt natuurlijk gecompliceerd doordat we dankzij het bestuderen van de vrouwelijke vorm hopen mee te leven met het pre-adamitische, maar we moeten ook tegemoet komen aan het genotsprincipe en de hele freudiaanse machinerie van het begripen.’

‘Natuurlijk,’ zei ik al knikkend en moeizaam wakker blijvend. Het viel me op dat, terwijl Doug vanuit zijn positie goed naar mijn borsten kon kijken, de twee primaten achter hem minder gelukkig waren en elkaar wegduwden om beter zicht te krijgen.

‘Ben je Engels?’ vroeg Doug.

‘Ja,’ zei ik.

‘Ik ben ook Engels, grootvaders kant. Ik heb familie in Chipping Sodbury. Waar woont jouw familie?’

‘Geen idee. Mijn moeder is ondergedoken toen ze hoorde dat ze gezocht werd door de politie.’

‘O. In dat geval wil ik dat je voor me poseert... naakt.’

‘Waarom?’

De twee primaten hadden de strijd opgegeven en stonden elkaar nu te zoenen.

‘Nou, liefje. Je hebt een prachtige vorm. Die straalt patriarchale troost uit en spreekt me aan; spreekt me aan met volkomen verschillende versies van natuurlijke illustraties; vertelt me dat het me kan helpen Mijn Kunst te maken en ons kan leren inzien dat er niet zoiets als een uniforme deïficatie bestaat. Jouw vorm, schatje, jouw lijf, zal Unavrouw representeren – de vrouw die de belangrijke, ja de leven brengende stellingname kan bevestigen dat de universalisatie van de organische esthetiek alle kans op integratie van het eigene heeft vernietigd, wat – en dat zul je vast met me eens zijn – enorme en gevaarlijke repercussies heeft voor de hele mensheid en zelfs voor de hele beschaving als zodanig. Jij kunt ons redden van de ondergang.’

Ik probeerde vriendelijk te zijn. Hoe trots ik ook ben op mijn lijf en hoe graag ik er ook gulhartig mee omspring, ik besepte dat poseren saai en onaangenaam zou worden. Ik ben vaak gevraagd door zijn beroepsgroep. Leerlingen van de kunstacademie hebben me verteld dat ik op allerlei dingen lijk en dus vreselijk nuttig was om hun achteroverleunende Venus te perfectioneren, wat voor hun afstuderen absoluut nodig was.

Ik heb me aan hun gestaar blootgesteld en aan lange discussies over de geschiedenis van het ontwerp en of anticonceptie verantwoordelijk was voor de overbodigheid van het vruchtbaarheidssymbool als het grote teken van vrouwelijkheid en waarom sinds die tijd de vrouwelijke sterren mannenlijven hadden en waarom mannen graag naar vrouwen keken en vrouwen graag naar vrouwen keken.

Die ervaringen hadden me duidelijk gemaakt dat ik een minuscuul en bijna nutteloos onderdeel vormde in hun strijd. Ze konden geometrie, mode, klassikaal onderwijs, de nachtmerrrie van het matriarchaat of werkelijk inzicht gebruiken, maar het overbrengen van de aard van het model kon hun niet schelen; mij zien zou hen verwarren. Hun hoofd zat vol met concept en compositie; de problemen met kleur, de druk van de moderniteit en hun gokschulden.

Ik wist dus wel wat van kunst en ik wist dat ik urenlang in een of andere nare houding moest zitten en glazig de ruimte in

staren en beseffen dat de geringste knipoog als een seismische ramp door de sfeer van artistieke concentratie zou trekken. Ik zou niet mogen roken of tv-kijken en ik zou moeten doen of ik kersen at.

Voor sommigen zou Dougs verzoek vleierend zijn geweest. Er is daadwerkelijk geen bewijs overgeleverd dat in de jaren sinds de Afrodite van Milos een dergelijk voorstel is afgewezen. Honderden jaren lang hebben mannen in kiel en tegen vrouwen aan wie ze nog niet waren voorgesteld gezegd: 'Zou je je willen uitkleden zodat ik urenlang naar je naakte lijf kan staren?' En omdat hij in Parijs woonde en een paar kwasten bezat stommelde zij de verrotte houten trap naar zijn atelier-tje op en liep ze klikkerdeklak een kamer binnen waarvan de enige warmtebron de spanning was tussen het ongebreidelde verlangen van de voyeur en zijn neiging om zich door middel van beelden te bevredigen.

Ik kan mezelf vleien en dat doe ik vaak. Ik heb geen aandacht van anderen nodig om me mooi te voelen en ik voel me niet geroepen tot de diepten van Kunstman. Ik wil niet in het aura van zijn geheime persoonlijke leven belanden. Ik zie hem niet als een interessante uitdaging en ik geloof niet dat ik hem zodanig kan veranderen dat hij mij en mij alleen lief zal hebben, want de enige waarheid is dat hij zichzelf en alleen zichzelf moet liefhebben om goed te kunnen schilderen.

Kunstman verveelt me. Hij is er nooit en ik wil mensen die er wel zijn. Ik ben niet geïnteresseerd in zijn opvatting van mij, behalve als het heel erg basaal om vluchtig vermaak gaat, want ik beseff dat het nooit om mij zal gaan. Trouwens, mijn ervaringen met Kunstman hebben me geleerd dat hij verft, eet, en verft. In zijn schema's kom je weinig pret tegen. Soms vergeet hij je zelfs te neuken.

'Ik heb het momenteel nogal druk,' loog ik.

'Ik zou kunnen schilderen terwijl je door mijn hond wordt geneukt,' zei hij.

Op dat moment spitste ik mijn oren en begon ik er zin in te krijgen, maar opeens, uit het niets, dook er een enorme vrouw op: type modderworstelaar, zeker één meter tachtig, armen vol spieren, het hoofd opstekend uit een wolkendek van grijs

haar. Zwijgend trok ze Doug van de sofa en sleepte hem de krioelende massa in.

Ik bleef alleen achter, kauwend op de yohimbe en me afvragend of ik niet eens naar huis moest.

‘Stella Black!’

Ik sprong overeind. Niemand kende me hier.

Ik keek rond en zag Leon. Zijn gezicht was ouder geworden, het haar was met wat zwarte verf opgeleukt, maar zijn stem was nog steeds hetzelfde: de stem die trieste opmerkingen uit een mondhoek voortbracht.

‘Leon!’ zei ik oprecht verheugd. Ik had Leon altijd gemogen. Hij was zo cynisch en slim en vrijgevochten en joods.

‘Stella,’ zei hij. ‘Liefje...’

Hij omhelsde me hartelijk, trok me tegen de zachte gedaante van zijn gaandeweg verouderende lijf aan. Ik probeerde me te herinneren of ik met hem had geslapen in de tijd dat Mel en ik vonden dat hij op Elliot Gould leek. Ik zag een scène met een waterpijp voor me in een tent in Glastonbury, maar het was te kort om erover te kunnen nadenken. Vast een valse herinnering. Leon zou nooit naar een popconcert zijn gegaan. Hij ging toen nooit uit. Woonde in zijn limo. Hield feestjes in zijn limo, als ik me niet vergis.

‘Leon,’ zei ik terwijl ik zijn vertrouwde gelaatstrekken bestudeerde: de lange neus, de donkerbruine ogen, het tragische overhemd. ‘Wat leuk om je te zien... hoe gaat het met je?’

‘Nou,’ zei hij. Hij keek naar zijn gouden zegelring en toen naar mijn gezicht, glimlachte op een manier waartoe ik hem niet in staat had geacht en toonde een gebit dat hij in de jaren tachtig niet had bezeten. ‘Ik ben van de lithium af en ik ben erg, erg rijk.’

‘Rijk, Leon?’ zei ik. ‘Wat leuk voor je.’

‘Ja, Stella. Ik heb de mijnen der zonde beroofd en goud aangeboord; ik heb met de duivel van de DVD gedanst en in de speeltuin van de vuiligheid gespeeld. Ik heb heidense seks verkocht, anale seks, seks met dieren en rioolseks. Ik heb tijdschriften gemaakt en boeken en websites, en nu heb ik een wereldrijk. Ik bezit een kantorencomplex van veertien verdiepingen nabij Rodeo Drive en een vergulde gepantserde Mer-

cedes Benz met het bedrijfslogo erop. Ik heb drie Chagalls. Ik ben gatsby, Stella, maar ik heb mezelf dan ook helemaal te grabbel gegooid.’

‘Ah.’

Ik besepte de implicaties hiervan, want Leon was geen ordinaire pornobaas die werd gedreven door de aanzwellende spermastroom en de grote kans. Hij was jankend meegesleurd naar het vermaak voor volwassenen, want zijn droom betrof het filmhuis.

Tarkovski, Suzuki, Tavernier, Cocteau – dat waren zijn idolen geweest. Hij had zijn jeugd doorgebracht met het bekijken van zwartwitfilms met ondertiteling van regisseurs wier werk alleen op beroerd kleine schermpjes in afgelegen zaaltjes kon worden bekeken. Hij verliet de Londense Filmacademie in 1970 met een diploma en het bijbehorende zelfvertrouwen dat hij als visionair en onafhankelijk activist en intellectueel zou gaan oogsten. Maar zo ging het natuurlijk helemaal niet. Het was een wreed casino en zijn nummer kwam nooit aan de beurt. Niemand had zijn kunst willen hebben. Er waren jaren voorbijgegaan met producers en Soho en schulden en afschuwelijke reclamefilmpjes die iets met vrouwen en lichaamsgeur te maken hadden.

Vernederd door maandverband en uitgeput van treurigheid had hij zich ten slotte gewonnen gegeven en een pornofilm gemaakt getiteld *Naughty Nancy*. Dit werkstuk was helaas voor Leon de bestverkochte video van het jaar en de heldin ervan werd een ster, de kleine, maar dynamische verleidster Candy O’Belle – een dame wier peilloze decolleté scheen samen te werken met haar voortdurend wijd open mond, zodat het voor fans vaak moeilijk viel vast te stellen waar de ene begon en de andere ophield. Niet dat het iets uitmaakte, aangezien ze beide vrijwel dezelfde functie hadden.

Dus verdiende Leon geld met porno. De duivel had hem zijn kunstziel afgenomen en er een schatkist vol goud voor teruggegeven. Leon kon de rust kopen waarnaar hij verlangde, de vrouwen die hij leuk vond, de eerste drukken die hij nodig meende te hebben en de scripts die hem aan de top hielden.

‘Ik ben,’ zei hij, ‘de succesvolste pornograaf in Amerika.

Groter dan Flynt, Guccione, allemaal. Ik ben een miljard dollars waard!’

‘Jezus,’ zei ik.

‘Ik heb op het omslag gestaan van *Executive*, Stella.’

‘Sjonge.’

‘Ik bezit acht landhuizen, inclusief het huis aan Steckmest, een jacht, een privé-vliegtuig en een eiland in de Stille Oceaan.’

‘Rol mij maar op.’

‘Ja, nou ja, mijn pik wordt er niks groter van.’

‘Ik kan me niet herinneren hoe groot jouw pik is,’ zei ik naar waarheid.

‘Nee, liefje. Ik geloof niet dat je hem ooit hebt gezien, of wel? Alleen die beestachtige Mel heeft die eer gesmaakt.’

‘Heb jij wat met Mel gehad?’

‘Nou, achter in die limo zijn diverse dingen voorgevallen en zij lag ergens onder aan de stapel. Waar is die superhoer en wereldheks gebleven?’

‘Zwanger,’ zei ik somber. ‘En ze woont in Ipswich.’

Dat was een tragedie waarover ik het niet wenste te hebben.

‘Jezus, een ongelukje, neem ik aan?’

‘Ja, ze was heel boos, maar nu is ze helemaal knus en Moeders voor Moeders, dus die zie ik niet meer.’

‘Wat doodzonde,’ zei hij zo te zien werkelijk verbijsterd.

‘Ja,’ zei ik. ‘Soms vind ik het net zo erg als wanneer je ziet hoe een vriend onder een vrachtwagen terechtkomt.’

Hij keek me met zijn treurige bruine ogen aan.

‘Stella,’ zei hij. ‘Je was altijd al prachtig en nu ben je nog schitterender geworden. Je hebt volgens mij de mooiste borsten die ik ooit heb gezien.’

‘Dankjewel,’ zei ik. ‘Ze zijn puur natuur, voor het geval je je dat mocht afvragen.’

‘Dat deed ik niet,’ zei hij. ‘Ik zit al vijftien jaar in de grote-mensenfilms. Ik herken een implantaat wel.’

‘Goed zo.’

Hij pakte mijn hand, hield hem vast en bleef me met vaderlijke trots aankijken.

‘Je wilt zeker niet voor me werken, of wel?’

‘In welke hoedanigheid?’

Ik geloofde niet echt dat ik geschikt was voor een baan. Ik had er nooit eentje gehad, niet in de gebruikelijke zin althans. Mijn vader had een complex netwerk van overzeese rekeningen en trusts georganiseerd waarvan sommige me met een dusdanige regelmaat cheques opleverden dat ik zowel voortdurend vrij was als ook volledig onafhankelijk.

‘Ik heb een nieuwe ster nodig,’ zei hij. ‘We hebben flinke problemen gehad bij het casten van *The Ordeals of Emmeline*. Het is een goed project. Zelfs ik vind het leuk. Ik stop er godbetert twee miljoen in. Jij zou Emmeline kunnen spelen...’

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Niet zoveel, eigenlijk. Wel wat vastbinden en kontneuken, wat oraal, een beetje afranselen, apparaatjes, erge pvc-pakken, naalden, kettingen, paarden, dat soort dingen. Helemaal in jouw straatje, lijkt me zo.’

‘Ja.’

‘En heel veel geld.’

Het beeld van een stel gouden oorbellen met smaragd en diamant kreeg ik even gemakkelijk voor ogen als ademen. Niets stimulerenders voor een loopbaanbeslissing dan een visioen van mooie sieraden.

Ik had verder weinig te doen. Mijn vader zat in de gevangenis. Mijn moeder moest eigenlijk in Ascot zijn, maar kon overal uithangen. De politie had haar in elk geval nooit te pakken gekregen. Ik had er weinig problemen mee om in Los Angeles te blijven rondhangen. Ik verveelde me niet. Ik was per slot van rekening een meisje dat een babyroze tulband bezat en een paar muiltjes. En het beste type zwemkleding van Ann Klein. Mijn leven was een feest.

‘Ik heb nooit geacteerd,’ zei ik. ‘Of zelfs voor een camera gestaan.’

Hij lachte uitgelaten, schokschouderend, met glinsterende ogen, bijna in de slappe lach.

‘Je hoeft niet te acteren,’ zei hij. ‘Je kunt gewoon jezelf zijn. En Stella, liefje, jij bent Emmeline.’

Ik hoorde mezelf beloven dat ik Leon thuis zou opzoeken

om naar het script te kijken waar hij zo merkwaardig trots op was.

De dag erop reed ik naar een plek hoog in de heuvels waar zijn landhuis op de rand van een canyon hing, uitkijkend over het Franklin Reservaat. Het was een rustige buurt waar mensen woonden die gebruik hadden gemaakt van alles wat Hollywood te bieden had en nu in paleizen achter slagbomen met gewapende legers woonden, bewaakt door camera's.

Je kunt het zo gek niet verzinnen of ze hebben het, en in deze buurt had iedereen het: badkamers voor hem en haar, televisiekamers, marmeren vloeren, openschuivende daken, gymzalen met spiegelwanden en enorme personeelswoningen. Stijl? Geen probleem. Franse landhuizen, Spaanse kastelen, Taj Mahal-follie. Alles was er toen ik langzaam de steeds smallere weg op slingerde, steeds verder naar de top van de canyon, totdat er op het laatst nog maar een smal spoor over was met een verticale kloof.

Ik had lang genoeg in Hollywood gewoond om iets over Leons huis te weten, want het was op zijn eigen manier heel beroemd. Veel huizen in Hollywood staan bekend om hun gruwelijke en fantastische geschiedenis aangezien die hun marktwaarde vergroten op een markt waar beroemdheid en gruwel commerciëler worden gevonden dan aantrekkelijke architectonische details.

De kavel was eerder eigendom geweest van Gracie Feelings, de ster van de stomme film die in een banaan was gestikt. Het mysterie rond de dood van mevrouw Feelings concentreerde zich niet zozeer rond de congresleden die op dat moment in haar huis verbleven als wel op het feit dat de banaan die halverwege haar keel werd aangetroffen nog in de schil zat.

De erven Feelings verkochten het huis aan Tammy-Sue McCorkodale, de countryzangeres die een zwembad liet aanleggen met op de bodem een portret in mozaïek van Rambling Roger Trilling, de zingende cowboy-superster op wie ze verliefd was. Vervolgens ging het huis over in handen van dominee Alvin Binder, onder ufologen gevierd als het slacht-

offer van een ontvoering die bekendstond als het Binderincident. Binder en zijn zwarte Honda Accord waren van de parkeerplaats van een Futonwinkel in Pasadena opgetild tot midden in een ruimtevoertuig op een manier die niet in overeenstemming was met de bewegingsleer van Newton.

Vervolgens was het huis opgeblazen door Hans Steckmest, een Duitse architect die het huis van de erfgenamen had gekocht omdat hij de locatie wilde hebben. Het keek uit over een klif, had een schitterend panorama en de ideale ligging voor zijn kunstwerk – een enorme constructie van glas, staal en pleisterwerk geïnspireerd door de Internationale Stijl en in het bijzonder het werk van Richard Neutra. Qua stijl kubistisch, bestond het huis feitelijk uit vijf verdiepingen betonnen en glazen rechthoeken die tegen de klif aan waren gebouwd. Door het gebruik van horizontale lijnen, ruime interieurs en open vlakken stond het bekend als een hoogtepunt van neo-Internationalisme.

De architect (meestal uitsluitend bij zijn achternaam bekend) ontving menig prestigieuze prijs. Zijn ontwerp heette een welkome verlossing van het biorealisme en een nuttige stap in de richting van het nieuwe supra-functionalisme, hoewel niemand, inclusief Steckmest, wist waar dat op sloeg.

Het elektrische hek zoemde achteruit om me binnen te laten en ik stuurde de Firebird gemakkelijk tussen bougainville en palmbomen door naar gazons die schitterden onder de sprankelende, onophoudelijk ronddraaiende sproeiers. Aan beide zijden van de asfaltbaan stonden op gelijke afstanden honderden levensgrote kopieën van Michelangelo's David. Als een leger van gipsen fabrieksklonen stonden ze allemaal met een hand op de heup als een opgewonden leger homo-seksuele kappers uit een comedyserie.

Het was een verbijsterend gezicht, die lange rijen Davids. Eén David was per slot van rekening meer dan genoeg. En hier stonden er honderden. Ik lachte hardop en kon me niet voorstellen waarom Leon ze had gekocht tenzij het was om zich aan te ergeren. Hij was in Londen nooit een verzamelaar geweest, maar toen had hij ook geen geld gehad. Het was interessant dat hij toen niet gelukkig was geweest, begin jaren

tachtig, en dat hij nu ook niet gelukkig was. Hij was arm geweest en nu was hij rijk, maar het was nog steeds dezelfde treurige negenoog.

De glazen voordeur werd omlijst door twee Ionische zuilen. Hij stond open, dus liet ik mezelf maar binnen omdat ik niet veel ceremonie van Leon verwachtte, want al was hij in de tussentijd in Howard Hugher veranderd, het was toch nog steeds de Leon die ik ooit geld had geleend omdat hij melkflessen bij mensen van het stoepje pikte.

Ik liep een atrium binnen met watervallen van klimop en huizenhoge palmbomen. Minuscule tropische vogeltjes dardelden op het geluid van diverse tinkelende fuga's uit onzichtbare luidsprekers tussen de wiegelende varenbladen heen en weer.

In de verte, aan het einde van kilometers witmarmere tegels, verscheen de gedaante van Leon vanachter een witte piano. Terwijl ik dichterbij schuifelde, werd hij groter en groter en veranderden de onsamenhangende mompelklanken gaandeweg in verstaanbare woorden.

Hij was druk in de weer.

‘Jezus Christus – ben je zelf binnengekomen? Waar zijn verdomme die huishoudsters? De laatste keer dat ik ze geteld heb had ik er nog vijf in dienst.’

Hij klapte een mobieltje open en snerpde er tegen.

‘Wie is dat? Domenica? Waarom doe je de voordeur niet open? Wat bedoel je dat je het aan Jezus moet vragen? Wat heeft die ermee te maken? Ik betaal hier de rekeningen. Nou, als dat zo is moet hij het gras maar gaan maaien. Nee. Doe verdomme gewoon de deur open.’

‘Jezus?’ vroeg ik.

‘Tuinman,’ zei hij. ‘Nutteloos.’

Leon droeg een witte badjas en een paar schoenen van Gucci en hij had een zilveren ijsemmer vast alsof hij een handtasje droeg. Hij kuste me hartelijk. Ik merkte dat hij chagrijnig was, maar chagrijnig was bij Leon geen stemming: het was een persoonlijkheidskenmerk. Als hij humeurig was liep dat van cynisch tot neerslachtig tot huilerig tot heftiger, en als gevolg van champagnecotails tot suïcidaal.

‘Kom verder, kom verder, kom verder.’

We liepen door een landschapstuin waar een waterval van een rotsachtig terrein af stroomde, door Japanse bonsai een koi-vijver in en ten slotte naar een zwembad van olympische afmetingen die schoon was en helder en blauw en alles wat Hollywood zou moeten zijn.

Er stond een tafel en we gingen onder een parasol zitten. Leon had zijn kantoor hier ingericht – mobiele telefoon, fax, schaal met fruit, sigaretten, champagne, mineraalwater, stapels scripts.

‘Woon je alleen, Leon?’ vroeg ik.

‘Nou, ik heb een Siberische tijger,’ zei hij.

‘Dat was niet wat ik in gedachten had. Wat dacht je van vrouwen?’

Of mannen, dacht ik, maar verzweg ik.

‘Vrouwen, vrouwen?’

Hij gebaarde als een sjeik die dansmeisjes binnen wuift.

‘Ik bestel ze meestal. Dat is makkelijker. Ik ben niet romantisch, Stella, ik geloof niet in onbaatzuchtige liefde. Ik heb te veel gezien en ik weet te veel. Ik heb geen van de illusies die de rest van de wereld het zicht op de harde werkelijkheid ontnemen. Ik heb de werkelijkheid gezien, Stella, en erger nog, veel erger: ik heb haar gevoeld.’

Ik woon nu, wat is het, veertien jaar in Hollywood. Ik heb geisha’s zonder tanden gezien en schandknepen met kettingen om. Ik heb baby’s met tatoeages gezien en peuters in maatkleding. Ik heb Greta Garbo’s vinger in een potje met zuur gezien en een zwembad vol hamerkophaaien. Ik heb mensen zonder talent heel, heel ver zien komen. Ik heb de barsten, schimmels en verrotting gezien. Stella, ik heb alles gezien en ik heb geen behoefte aan de onnodige akeligheden die relaties onontkoombaar met zich meebrengen. Mijn behoeften zijn eenvoudig. Ze zijn te koop.’

Ik dronk champagne en sinaasappelsap omdat het elf uur in de ochtend was, dus tijd. Ik droeg een strakke Capribroek (lila), slippers (lila) een leuk klein topje met een opstaande kraag (zwart). Het T-shirt was dermate handig ontworpen dat hij mijn borsten fraai rond opduwde met een flink decol-

leté, wat, zoals elke meid weet, heel nuttig kan blijken als je met zakelijke onderhandelingen bezig bent.

Leon richtte zijn Ray-Ban op me.

‘Dus, Stella. Jij wordt wellicht Emmeline?’

‘Wellicht,’ zei ik. ‘Waar is het script?’

Hij duwde een ingebonden foliant in mijn richting.

‘Waarom lees je het niet,’ zei hij, ‘terwijl ik wat faxen ga afhandelen en God weet wat nog allemaal meer?’

Leon verdween in zijn enorme glazen huis en ik ging op een comfortabele ligstoel met bloemetjesmotief liggen, liet de zon op mijn bruine benen schijnen, snoof de geuren van kamperfoelie en sinaasappels op; alles was stil en prachtig onder een strakblauwe hemel, en ik opende de map en las over de beproevingen van Emmeline.